

Hoofdstuk 57

Lieve kleinkinderen,

*'Joshua fit the battle of Jericho,
and the walls come a tumblin down.'*

*(Jozua voerde strijd om Jericho)
en de muren stortten neer.)*

Wat is deze negrospiritual door veel zwarte slaven in Noord-Amerika gezongen. Dromen van vrije mensen in een vrij land. Ja lieve kleinkinderen, ook jullie mogen geloven en bidden dat alle 'muren', alle obstakels in jullie leven zullen vallen, één voor één, maar wel op Gods tijd.

Lieve kleinkinderen, kennen jullie dat mooie lied 'We shall overcome'? In de zestiger jaren van de vorige eeuw zongen wij dat lied vaak op de Kweekschool in Dokkum. Ja, dat was in de tijd, toen dominee Martin Luther King tijdens een vreedzame en geweldloze demonstratie voor het Lincoln Memorial in Washington D.C. in Amerika zijn beroemde speech hield, met als titel: 'I have a dream'.

In navolging van dominee Martin Luther King zongen wij van ongerechtigheid en onderdrukking, die omgevormd zou worden in een oase van vrijheid en gerechtigheid. Daar geloofden wij in.

Net zoals dominee Martin Luther King geloofden wij als jonge aanstaande onderwijzers en onderwijzeressen, dat eens blank en zwart in Amerika gelijk behandeld zou worden, gelijke rechten zouden hebben. Dominee Martin Luther King geloofde dat de staat Alabama eens een plaats zou worden waar kleine, zwarte jongens en zwarte meisjes hand in hand zouden kunnen gaan met kleine, blanke jongens en blanke meisjes. En dat ze samen zouden kunnen lopen en leven als broeders en zusters.

'I have a dream', ik heb een droom. Maar daar moet je in geloven.

Wie had op 28 augustus 1963 ooit kunnen geloven dat Barak Obama nog eens president van de Verenigde Staten van Amerika zou worden? Dat was in die jaren onmogelijk!

Hoofdstuk 57 - Jericho - Jozua 6

Een paar dagen later liep Jozua in z'n eentje het tentenkamp uit. In de verte zag hij de hoge muren van de stad Jericho. Ook zag hij de grote poort. Hij liep te denken op welke manier hij het beste de stad zou kunnen gaan innemen. Waar zaten de zwakke plekken in de verdediging? Groot was Jericho niet, maar hoe zouden zijn mannen ooit over die hoge muur klimmen? Hoe konden ze door die sterke, gesloten poort komen? Hij wist het niet, maar hij geloofde dat God hem zou helpen.

En terwijl hij daar liep, diep in gedachten, zag hij ineens een man voor zich staan met een blinkend zwaard in zijn hand. Waar was die man zo plotseling

vandaan gekomen? En waarom stond hij daar zo stil en zei hij niets? Jozua liep naar hem toe en vroeg: 'Hoor jij bij ons of ben je een vijand?' De vreemdeling antwoordde: '*Geen van beide. Ik ben de leider van Gods leger en vanwege de stad Jericho ben ik hier.*'

Hoe konden ze door die sterke, gesloten poort komen?

Jozua kreeg een heel blij gevoel. Juist nu hij hier over dit probleem liep na te denken, kwam de Heer zelf bij hem om tegen hem te zeggen wat hij moest doen. Zonder erbij na te denken liet hij zich op de grond vallen en zo, met zijn hoofd aan de grond vroeg hij eerbiedig: 'Heer, ik ben uw dienaar. Zeg me wat ik moet doen.'

Geen strijdplan was het eerste wat de Heer tegen Jozua zei, maar net zoals lang geleden Mozes bij de brandende doornstruik kreeg ook Jozua nu te horen: 'Trek je sandalen uit want je staat op een heilige plek.'

Jozua gehoorzaamde en deed zijn sandalen uit. Pas daarna sprak de Heer tot hem over de komende strijd.

Omdat Jericho de eerste stad was die zij moesten veroveren, wilde de Heer die stad hun in handen geven door een machtig en groot wonder.

Zonder wapengeweld zouden de Israëlieten over de gevallen muren heen klimmen. Ja, het volk Israël moest er heel goed van doordrongen raken dat zij **niet in eigen kracht** dit Beloofde Land konden veroveren. Ook moesten ze leren dat zij helemaal geen recht hadden op het goud en zilver van de Kanaänieten. *Alleen uit genade kregen ze dit land van de Heer.*

Om die reden was deze eerste stad Jericho niets anders dan een groot offer aan de Heer. Niets in de stad mochten ze als oorlogsbuit meenemen. Alles was voor de Heer. Wat waarde had, zoals goud, zilver, koper en brons moest bij de kostbare schatten van de Heer bewaard worden. Al het andere, ook ijzeren gereedschappen moest vernietigd worden.

Ook mochten ze niemand in de stad in leven laten. De hele stad moest met de

grond gelijk gemaakt worden en in brand gestoken, want de hele stad Jericho was door de Heer in de ban gedaan.

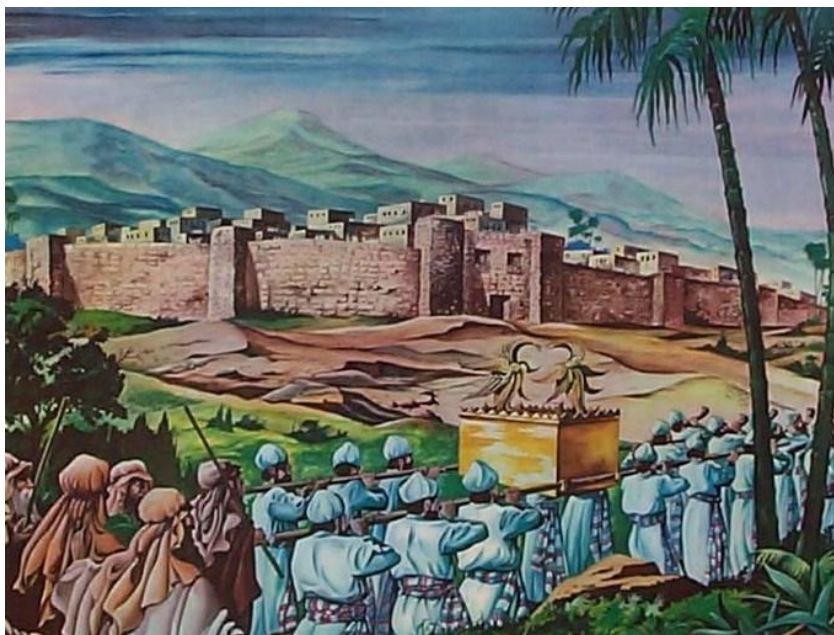
Later, wanneer de Israëlieten andere steden gingen veroveren, dan mochten ze oorlogsbuit naar hun tenten meenemen. Maar nu bij Jericho was alles het bijzondere eigendom van de Heer.

Jozua moest met zijn soldaten zes dagen achterelkaar één keer om de stad heenlopen. Met voorop zeven priesters, die op hun ramhoorns bliezen en daarachter de Ark van het Verbond. En de zevende dag moesten ze zeven keer om de stad heenlopen en op een teken moest het hele volk Israël heel hard gaan schreeuwen....

Nog diezelfde dag riep Jozua de oudsten van het volk bij zich en gaf hun het Godswoord door. Heel nadrukkelijk vertelde hij dat de stad Jericho voor God een **banoffer** was. Niemand mocht uit die stad iets als oorlogsbuit meenemen. De persoon die dat wel deed zou zelf in de ban gedaan worden. *En door één zo'n 'rover' (dief) zou de vloek van God over het hele volk Israël komen.*

De oudsten vertelden het door, elk aan zijn eigen afdeling. En zo werd het leger klaargemaakt om op mars te gaan. Iedereen wist waar hij zich aan te houden had.

En zo begon op een vroege ochtend de eerste rondgang om de stad Jericho. De Ark van het Verbond werd gedragen door priesters, voorafgegaan door zeven andere priesters, die op de ramshoorn bliezen. En voor en achter de heilige ark, zwijgend en ernstig, liepen de gewapende soldaten. Die eerste dag liepen ze één keer om de stad heen en alles wat nu binnen die cirkel lag, was gewijd aan Gods banoffer.

En zo begon op een vroege ochtend de eerste rondgang om de stad Jericho.

Over de gehele stad Jericho lag nu de vloek van de Heer, behalve over die ene familie in het huis daar op de muur, waar een rood touw uit het venster hing.

De mannen van de stad Jericho stonden op de muren van hun stad. Ze zagen de vijand aankomen. Een sterke wacht stond bij de poort, klaar om te vechten. Maar wat wilden die dienaren van die vreemde God? Het leek erop dat zij met hun ark in de aanval gingen. Maar dat kon toch niet? De soldaten van Jericho huiverden en wachtten op de dingen die gingen gebeuren. Maar toen de Israëlieten één rondje om de stad hadden gelopen, gingen ze terug naar hun tentenkamp in Gilgal. Nog één dag konden de mannen van Jericho rustig hun gang gaan, nog één nacht veilig slapen!

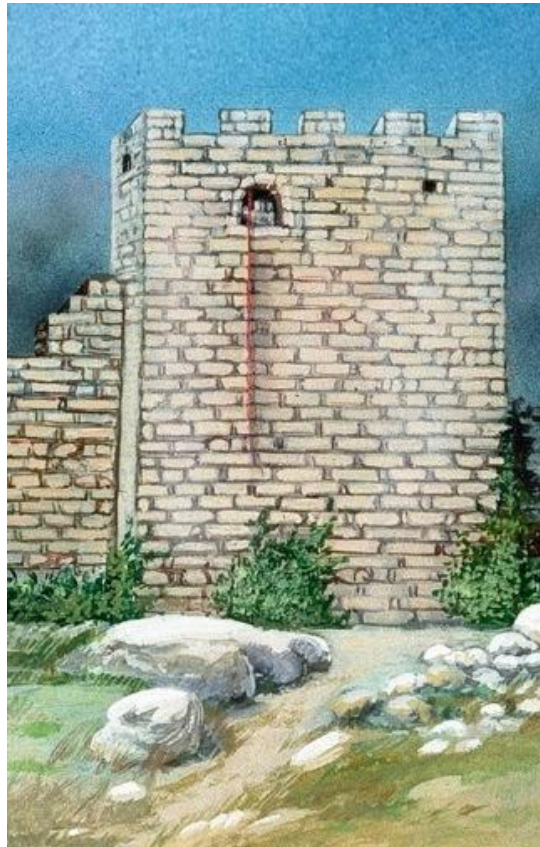
Maar ook de tweede dag liep de vijand alleen maar om de stad heen. En ook de volgende dagen van deze vreemde week. Wat wilde dat volk Israël eigenlijk? Durfde die vreemde God de strijd niet aan? Of zou er iets vreselijks gebeuren, dat zij nog niet wisten? Elke ochtend die ‘optocht’ om hun stad heen en voor de rest van de dag was alles rustig.... Te rustig? Diep in hun harten wisten ze, dat het niet zo zou blijven.

Elke ochtend die ‘optocht’ om hun stad heen.

En zo brak de laatste, de zevende dag aan. Vroeg in de ochtend stond iedereen reisvaardig, klaar voor de strijd. Nog één keer sprak Jozua het volk toe. Deze ochtend moesten ze zeven keer om de stad heenlopen en pas daarna zouden de priesters op hun ramshoorns blazen en moest het hele volk gaan juichen. Maar niet eerder, pas na hun gejuich zouden de muren vallen. Zij moesten op God vertrouwen en geloven dat Hij hun de overwinning zou geven.

Voor de laatste keer waarschuwde Jozua hen allemaal dat alles in de stad Jericho in de ban van God was. Niemand, geen mens en ook geen dier mocht in leven blijven, behalve Rachel en haar familie.

Het rode touw van Rachab.

Toen begonnen ze te lopen, zwijgend en ernstig. Het zou vandaag een grote dag worden. De eerste stad in het Beloofde Land zouden ze in bezit nemen. En ze hoefden er niet eens voor te vechten. Een Godswonder!

Er waren mannen bij die dachten: wij zijn niets beter dan deze Kanaänieten, maar zij moeten sterven. En wij, Gods eigen volk zijn nu een werktuig in Gods hand. Deze mannen voelden zich schuldig en waren de Heer dankbaar dat God hen uitgekozen had.

Maar de meeste mannen hadden heel andere gedachten. Ze hadden wel zin in dit avontuur en hadden bijna geen geduld genoeg om zeven keer om de stad heen te lopen. Zij hielden hun zwaarden stevig in hun handen en het kwam niet in hen op dat zijzelf ook de dood schuldig waren.

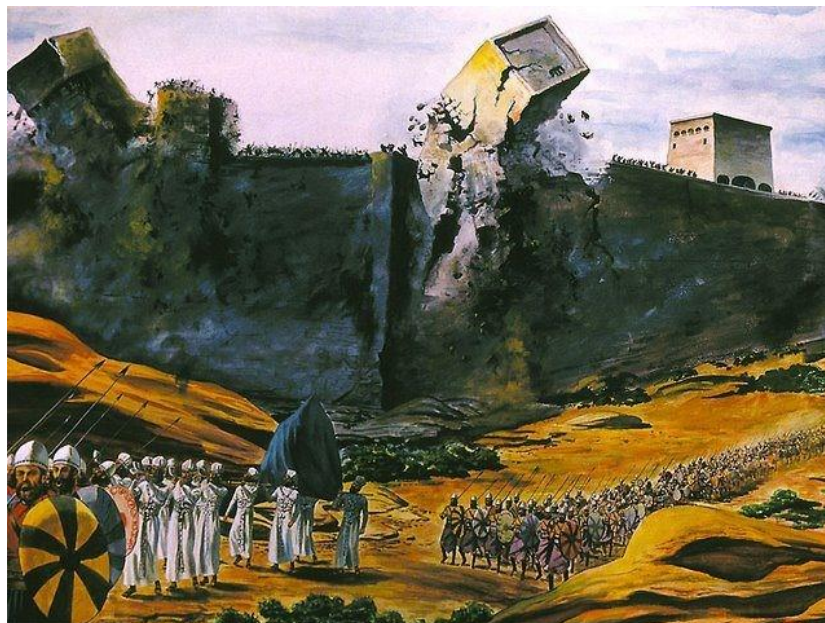
Het duurde lang voordat ze zeven keer om de stad gelopen waren. De zon stond al hoog aan de hemel toen de priesters bleven staan. Het werd stil. Iedereen keek naar de hoge muren. Toen klonk het geluid van de ramshoorns en direct daarna begonnen ze allemaal te juichen. Het was alsof ze de strijd al gewonnen hadden,

zo luid juichten ze. En toen het gejuich op z'n hevigst was, zagen ze hoe de muren van de stad scheurden en in elkaar vielen. De grond dreunde en trilde onder hun voeten. Een grote grijze stofwolk steeg omhoog. En pas toen de stofwolk neergedaald was, stormden de strijders van het volk Israël naar voren en klommen over de puinhopen de stad binnen.

Toen klonk het geluid van de ramshoorns...

Er waren in Jericho niet veel mannen meer die moed hadden om te vechten. Nog voor de avond viel en de duisternis kwam was Jericho een dode stad. Geen mens leefde meer. Zelfs alle dieren waren gedood.

Geen mens leefde meer.

Uit alle huizen was het goud en zilver meegenomen naar het tentenkamp in Gilgal. Dat zou gebruikt worden voor de dienst in de tabernakel.

Ook Rachel en haar hele familie waren opgehaald en buiten het tentenkamp van de Israëlieten kregen zij hun eigen tenten. Veel later, toen de oorlog voorbij was en het land verdeeld onder de stammen van Israël, werden ze in het volk Israël opgenomen. Rachel trouwde met een man uit de stam van Juda. En van deze vrouw Rachel stamt koning David af en dus ook onze Here Jezus Christus. Het is goed om te weten, dat Jezus zich zo vernederde dat Hij vlees en bloed aan wilde nemen, niet alleen van koningen zoals David en Salomo, maar ook van deze vrouw Rachel die het met de zeden en gewoonten in haar stad Jericho niet zo nauw nam.

Diezelfde avond toen de soldaten van Jozua door de dode straten van Jericho liepen en alle huizen in brand staken, was er een man uit de stam van Juda die in zijn tent druk aan het graven was. In een diepe kuil verborg hij een staaf goud, twee honderd zilveren munten en een prachtige Babylonische mantel. Hij wist wel dat het verkeerd was wat hij deed. Ja, hij had het meegenomen uit de stad Jericho. Hij had het gestolen van God, maar geen mens had het gezien! Hij wist dat hij en zijn familie nu onder de banvloek van God lagen, maar daar wilde hij niet aan denken. Later, wanneer andere steden veroverd waren en ze allemaal oorlogsbuit mochten hebben, dan had hij al vast veel. Hij zou dan een rijk man zijn. En niemand kon weten dat zijn gestolen goud en zilver uit Jericho kwam.

Zo vlug hij kon verstopte hij alles in de grond en stampte de aarde goed aan. Niemand zou in zijn slaaptent komen en zijn huisgenoten die misschien iets hadden gemerkt zouden hun monden wel houden.

In een diepe kuil verborg Achan een staaf goud en meer...

Maar toen hij later op die avond naar bed ging was hij niet meer zo blij met zijn schat. Hij werd bang en kon niet slapen....